

Nr 63.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående pensionsförbättring åt tygverkmästaren C. A. E. Ahlberg; given Stockholms slott den 6 februari 1920.

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över lantförsvarsärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen medgiva,

att tygverkmästaren vid fortifikationen Carl August Emanuelsson Ahlberg må från och med månaden näst efter den, under vilken han efter uppnådd åldersgräns avgår från sin innehavande beställning, under sin återstående livstid uppbära pensionsförbättring till belopp av 1,250 kronor för år räknat, att åtnjutas i enlighet med bestämmelserna i kungörelsen den 20 augusti 1919 angående grunder för pensionsförbättring för viss personal vid armén och utgå från anslag, som för beredande av sådan pensionsförbättring beviljats eller kan komma att beviljas.

De till ärendet hörande handlingar skola tillhandahållas riksdagens vederbörande utskott.

GUSTAF.

E. A. Nilson.

*Utdrag av protokollet över lantförsvarsärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott
den 6 februari 1920.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern EDÉN,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena HELLNER,
Statsråden: PETRÉN,
NILSON,
LÖFGREN,
friherre PALMSTIERNA,
THORSSON,
HOLMQUIST,
OLSSON.

Departementschefen, statsrådet Nilson, yttrade härefter:

»Med bifall till Kungl. Maj:ts i proposition till 1919 års lagtima riksdag (nr 276) därom gjorda framställning beviljade riksdagen medel för beredande av pensionsförbättring åt viss personal vid armén.

I enlighet med riksdagens beslut i ämnet fastställde Kungl. Maj:t genom kungörelse den 20 augusti 1919 (Svensk författningssamling nr 538) grunder för ifrågavarande pensionsförbättrings utgående.

Uti det av arméns och marinens avlöningssakkunniga den 14 februari 1919 i ämnet avgivna betänkande, som låg till grund för nyssnämnda proposition, anförde de sakkunniga, bland annat, att det funnes vissa grupper tjänst innehavare såväl bland den rent militära som i synnerhet bland den civilmilitära personalen, vilka icke kunnat utan vidare inpassas i det av de sakkunniga i annat sammanhang föreslagna definitiva lönesystemet, varför redan i fråga om den tillfälliga löneförbättringen måst för dem meddelas särskilda, från de allmänna

reglerna för löneförbättringens beräkande avvikande föreskrifter. Av samma skäl syntes det jämväl bliva nödvändigt att fastslå särskilda bestämmelser för beräkandet av den pensionsförbättring, som borde tillkomma dylik personal. Då emellertid inom vissa av här ifrågavarande personalkategorier, av vilka för övrigt några omfattade allenast en enda eller ett fåtal beställningshavare, någon avgång av personal, berättigad till pension, icke kunde beräknas äga rum under de närmaste åren, hade de sakkunniga ansett sig kunna tillsvidare i avvaktan på genomförandet av en definitiv löne- och pensionsreglering, lämna sådan personal å sido. Därest det under mellantiden i något undantagsfall skulle bliva nödvändigt att ordna pensionsförhållandena för en eller annan tjänstinnehavare tillhörande någon av ifrågavarande personalgrupper, syntes frågan därom lämpligen böra genom särskild framställning föreläggas riksdagen till avgörande.

I överensstämmelse med vad sålunda uttalats, ansågos särskilda föreskrifter för det dåvarande icke vara av nöden beträffande pensionsförbättring åt, bland andra, tygverkmästare.

Uti en den 15 maj 1919 dagtecknad, till Kungl. Maj:t ställd skrift anhöll tygverkmästaren vid fortifikationen Carl August Emanuelsson Ahlberg, att han, som under år 1920 uppnådde pensionsålder, måtte komma i åtnjutande av den pensionsförbättring, som i förut omförmälda proposition föreslågits skola utgå till med tygverkmästare i avlöningshänseende närmast jämställd personal, nämligen besiktningsrustmästare, eller med ett årligt belopp av 1,250 kronor.

Ansökning av
tygverkmäs-
taren C. A. E.
Ahlberg.

Ansökningen tillstyrktes av såväl chefen för Göta ingenjörkår som chefen för fortifikationen.

Yttranden av
militärmy-
nigheterna.

I häröver den 10 september 1919 avgivet utlåtande meddelade direktionen över arméns pensionskassa, att Ahlberg, som vore född den 6 maj 1860, kommit i tjänst den 15 mars 1887, utnämnts till andre verk-mästare den 14 januari 1905 och till tygverkmästare den 31 december 1911, i vilken egenskap han åtnjöt tillfällig löneförbättring å 1,100 kronor enligt kungörelsen den 20 juni 1918, samt att han den 6 maj 1920 bleve såsom fullårig berättigad att från och med månaden näst efter erhållet avsked tillträda pension och fyllnadspension med 1,360 kronor, därav 180 kronor i nionde klassen av arméns pensionskassa och 1,180 kronor av statsmedel, och tillstyrkte direktionen för sin del bifall till Ahlbergs här ifrågavarande framställning.

Yttrande av
direktionen
över arméns
pensionskassa.

Yttrande av
statskontoret.

Statskontoret, som den 7 oktober 1919 avgivit utlåtande i ärendet, har därvid anfört följande:

Såsom framginge av propositionen n:r 276 till 1919 års lagtima riksdag angående pensionsförbättring för viss personal vid armén, hade de för utredning av nämnda fråga tillkallade sakkunniga vid framläggande av förslag rörande tillfällig pensionsförbättring för viss personal vid armén och marinen, avsedd att tillkomma dem, som kommit i åtnjutande av den av riksdagen medgivna tillfälliga löneförbättringen, framhållit, att de därvid föreslagna allmänna grunderna icke syntes kunna utan vidare vinna tillämpning. å vissa grupper av befattningshavare, för vilka därför föreslagits särskilda regler; att, då inom vissa av sistnämnda personalkategorier, av vilka några omfattade allenast en enda eller ett fåtal beställningshavare, någon avgång av personal, berättigad till pension, icke kunde beräknas äga rum under de närmaste åren, de sakkunniga ansett sig kunna tillsvidare, i avvaktan på genomförandet av en definitiv löne- och pensionsreglering, lämna sådan personal å sido; samt att, därest under mellantiden i något undantagsfall skulle bliva nödvändigt att ordna pensionsförhållandena för en eller annan tjänst innehavare, tillhörande någon av ifrågavarande personalgrupper, frågan därom syntes lämpligen böra genom särskild framställning föreläggas riksdagen till avgörande. Av sådan anledning hade de sakkunniga ansett särskilda föreskrifter för det dåvarande icke vara av nöden beträffande, bland andra, tygverkmästare.

Den i överensstämmelse härmed framlagda propositionen hade i nu ifrågavarande del av riksdagen godkänts, och genom kungörelse den 20 augusti 1919 hade fastställts grunder för pensionsförbättring för viss personal vid armén, däri alltså några bestämmelser om pensionsförbättring åt tygverkmästare icke återfunnes.

Denna omständighet syntes emellertid, såsom framginge av vad ovan erinrats, icke böra utgöra hinder för att, om eljest anledning därtill kunde anses föreligga, söka genom särskild framställning till riksdagen bereda förmån av pensionsförbättring åt sökanden.

Den enligt nämnda kungörelse pensionsförbättring tillförsäkrade grupp av befattningshavare, som vore närmast jämförlig med tygverkmästare, vore, såsom sökanden framhållit, besiktningstrustmästare. Båda åtnjöte avlöning lika med fanjunkare samt hade därjämte rätt till ett ålderstillägg å 500 kronor efter 5 års tjänst. Båda åtnjöte jämväl samma belopp i tillfällig löneförbättring och erhöle enahanda belopp i pension. Vid sådant förhållande skulle ju pensionsförbättring synas böra sökanden beredas, därest och i den mån han upp-

fyllde de för besiktningsrustmästare i nämnda kungörelse stadgade villkor för att komma i åtnjutande av pensionsförbättring. De i sådant avseende i § 4 uppställda allmänna villkor syntes vara av sökanden uppfyllda. För besiktningsrustmästares rätt att komma i åtnjutande av pensionsförbättring till det i författningen angivna beloppet, 1,250 kronor, vore emellertid i § 3 stadgat såsom särskild förutsättning, att vederbörande vid början av det år, då avgången ägde rum, uppnått minst 12 tjänstår i sådan egenskap. Då sökanden först den 31 december 1911 befordrats från andre verkmästare till tygverkmästare samt alltså icke vid avgång under år 1920 kunde komma att uppfylla sistnämnda förutsättning, syntes pensionsförbättring åtminstone till nämnda belopp icke kunna sökanden beredas.

Till belysande av spörsmålet, huruvida över huvud taget någon pensionsförbättring vid sådant förhållande kunde anses böra åt sökanden utverkas, ville statskontoret erinra om följande.

Efter att hava föreslagit vissa allmänna grunder för pensionsförbättringen, avsedda att tillämpas å de rent militära beställningshavarna och i regel innefattande olika belopp för pensionsförbättringen allt efter tjänstaldern i innehavande tjänst, hade förenämnda sakkunniga framhållit, att enligt gällande stater de beställningshavare, å vilka de föreslagna allmänna grunderna för pensionsförbättringen icke ansåges kunna bliva utan vidare tillämpliga, i allmänhet åtnjöte samma avlöningsförmåner, som utginge till militär tjänstinnehavare i viss löneklass, vartill i de flesta fall komme ett eller flera ålderstillägg; att den tillfälliga löneförbättringen för denna personal efter viss procentuell beräkning bestämts till visst belopp för varje tjänst oberoende av tjänstålder; att de beställningshavare, om vilka här vore fråga, i regel syntes vid pensionsålderns uppnående kunna räkna fullt det antal tjänstår, som för militär personal i allmänhet av motsvarande tjänstegrad erfordrades för erhållande av högsta inom graden utgående löneförbättring; samt att vid sådant förhållande de sakkunniga beträffande flertalet av omförmälda personalgrupper funnit sig böra föreslå, att, under förutsättning att berörda antal tjänstår uppnåtts, pensionstillägget skulle utgå med det högsta belopp, som i sådant avseende föreslagits för motsvarande militära beställningshavare.

Beträffande besiktningsrustmästare hade de sakkunniga vidare anfört, att dessa beställningshavare åtnjöte avlöning lika med fanjunkare samt därjämte hade rätt till ett ålderstillägg å 500 kronor efter 5 års väl vitsordad tjänst; att pension utginge till besiktningsrustmästare, som intjänat ålderstillägget, med 1,360 kronor; att den tillfälliga löneförbättringen bestämts till 1,100 kronor; att i enlighet med angivna huvudregel pen-

sionsförbättring till denna personal skulle utgå med samma belopp, som skulle högst tillkomma fanjunkare, eller 1,250 kronor; samt att detta belopp likväl borde utgå endast under förutsättning, att vederbörande kunde räkna minst 12 tjänstår i innehavande tjänst.

Med detta förslag, som lagts till grund för den sedermera av riksdagen i denna del godkända framställningen i ämnet, syntes hava åsyftats att endast bestämma det pensionsförbättringsbelopp, som i regel skulle utgå till besiktningsrustmästare, då ju sådan beställningshavare förutsatts i allmänhet hava vid avgången uppnått minst 12 tjänstår i sådan egenskap; och det kunde därför enligt statskontorets mening icke anses hava varit avsett, att ingen som helst sådan förbättring skulle av besiktningsrustmästare erhållas vid mindre antal tjänstår i innehavande beställning.

Enligt bestämmelse i § 1 av förenämnda kungörelse ägde fanjunkare som uppfyllt de allmänna villkoren för erhållande av pensionsförbättring, att uppbära sådan med följande belopp, för helt år räknat:

den, som vid början av det år, då avgången ägde rum, uppnått mindre än 3 tjänstår	530 kronor
minst 3 och mindre än 6 tjänstår	710 »
» 6 » » » 9 »	890 »
» 9 » » » 12 »	1,070 »
» 12 tjänstår	1,250 »

På grund härav och då fanjunkare, som i likhet med sökanden vid början av det år, då avgången ägde rum, räknade 8 tjänstår i innehavande tjänst, alltså vore berättigad att till sin pension å 1,000 kronor erhålla förbättring med 890 kronor, så att pensionsförmånen i dess helhet uppginge till 1,890 kronor, syntes sökanden åtminstone icke böra bliva sämre ställd och därför komma i åtnjutande av minst 530 kronor i pensionsförbättring, varigenom hans pension å 1,360 kronor skulle uppböras till samma belopp, 1,890 kronor, som under liknande förhållanden tillkomme en fanjunkare.

Emellertid ansåge sig statskontoret, under förutsättning att icke några särskilda förhållanden, varom statskontoret saknade kännedom, skulle utgöra hinder, böra ifrågasätta, huruvida icke pensionsförbättringen, som, därest 12 tjänstår i innehavande beställning uppnåtts, skulle hava bort utgå med samma belopp, som under enahanda omständigheter tillkommit en fanjunkare, borde även vid kortare tjänstetid i graden bestämmas för tygverkmästare till lika belopp som för fanjunkare och alltså för sökanden utgå med 890 kronor.

Åberopande vad sålunda anförts hemställde statskontoret under nyssnämnda förutsättning, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att sökanden finge under de i förenämnda kungörelse angivna villkor uppbara pensionsförbättring med 890 kronor för helt år räknat.

Arméns och marinens avlöningssakkunniga, vilka härefter anmodats yttra sig i ämnet, hava uti den 3 november 1919 avgivet utlåtande anført följande:

I de sakkunnigas betänkande den 14 februari 1919, varmed överlämnats det förslag rörande pensionsförbättring för viss personal vid armén, som i huvudsak låge till grund för kungörelsen den 20 augusti 1919 angående grunder för dylik pensionsförbättring, hade de sakkunniga, på sätt statskontoret framhållit, beträffande vissa grupper beställningshavare, som i förslaget lämnats åsido — däribland tygverkmästare — uttalat, att därest det under tiden, intill dess en definitiv löne- och pensionsreglering kunde bliva genomförd, skulle bliva nödvändigt att ordna pensionsförhållandena för en eller annan tjänst innehavare, tillhörande någon av ifrågavarande personalgrupper, frågan därom syntes böra genom särskild framställning föreläggas riksdagen till avgörande. Härutöver hade emellertid de sakkunniga erinrat, att det kunde inträffa, att jämväl bland de i förslaget behandlade personalgrupperna avgång från tjänsten kunde förekomma under förhållanden, då vissa i förslaget upptagna villkor för erhållande av tillfällig pensionsförbättring icke vore uppfyllda, men åtgärd likväl ansåges påkallad för beredande av höjning i den för vederbörande beställningshavare stadgade pensionen, och hade de sakkunniga framhållit, att även dylika fall givetvis borde göras till föremål för framställning hos riksdagen.

I likhet med statskontoret ansåge de sakkunniga, att då tygverkmästare i löne- och pensionsavseende vore fullt likställd med besiktningrustmästare, pensionstillägg åt tygverkmästare borde, vid avlåtande av framställning till riksdagen enligt de sakkunnigas förut återgivna uttalande, föreslås till samma belopp, som för besiktningrustmästare blivit bestämt i § 3 mom. 1 av kungörelsen den 20 augusti 1919, eller 1,250 kronor, dock under den i § 3 mom. 1 och 2 beträffande besiktningrustmästare uppställda förutsättningen, att vederbörande beställningshavare skulle vid ingången av det år, då avgång från beställning på aktiv stat ägde rum, hava uppnått minst 12 tjänstår i innehavande beställning.

Av tygverkmästaren Ahlberg komme emellertid nämnda villkor icke att vara fyllt, då han år 1920 skulle avgå ur tjänsten. Vid ingången

Yttrande av arméns och marinens avlöningssakkunniga.

av år 1920 komme nämligen Ahlberg att räkna endast åtta fulla tjänstår i sin innehavande beställning såsom tygverkmästare. För bestämmande av det pensionstillägg, som borde beredas Ahlberg, torde för den skull hänsyn böra tagas även till det senare av de sakkunnigas i betänkan- det den 14 februari 1919 gjorda, förut berörda uttalanden.

Den framställning, som till riksdagen borde avlätas rörande pen- sionstillägg för Ahlberg, hade statskontoret ansett böra grundas dels därpå, att pensionstillägget för besiktningrustmästare (tygverkmästare), vilken uppfyllde stadgat villkor i fråga om 12 tjänstår i beställningen, i kungörelsen den 20 augusti 1919 faststälts lika med det pensions- tillägg, 1,250 kronor, som tillkomme fanjunkare, vilken vid början av det tjänstår, då avgång ägde rum, uppnått minst 12 tjänstår, dels ock därpå att, då fanjunkare med mindre antal tjänstår tillerkänts pensions- tillägg till belopp av

530	kronor	för	den,	som	hade	mindre	än	3	tjänstår,
710	»	»	»	»	»	»	»	»	minst 3 och mindre än 6 tjänstår,
890	»	»	»	»	»	»	»	»	6 » » » 9 »
1,070	»	»	»	»	»	»	»	»	9 » » » 12 »

en innehavare av beställning såsom besiktningrustmästare (tygverk- mästare), vilken uppnått allenast ett mindre antal tjänstår i sin beställ- ning, borde få vidkännas en reduktion i pensionsbeloppet i förhållande till de felande tjänståren. Vid tillämpning å sökanden av nämnda grun- der hade statskontoret under viss förutsättning föreslagit, att Ahlberg finge med hänsyn till de åtta fulla tjänstår i innehavande beställning, vilka kunna tillgodoräknas honom vid början av år 1920, beredas ett pensionstillägg av 890 kronor för helt år räknat.

Vid avgivandet av detta förslag syntes statskontoret icke hava tagit hänsyn till den i § 1 mom. 2 i kungörelsen den 20 augusti 1919 givna föreskriften, att vid beräkningen för bestämmande av pensionstillägg av antalet tjänstår för vissa militära beställningshavare, och däribland fan- junkare, skulle tillämpas de regler, som i sådant avseende vore stad- gade i fråga om beräkning av tillfällig löneförbättring under det år, då avgång från tjänsten ägde rum. Dessa regler vore, vad beträffade den fanjunkare för år 1920 tillkommande löneförbättring, bestämda i kun- görelsen den 6 juni 1919 angående grunder för tillfällig löneförbättring under år 1920 för viss personal vid armén. I förevarande hänseende innehölle sistnämnda kungörelse, bland annat, dels i § 1 mom. 2, att för fanjunkare skulle såsom tjänstår beräknas den tid, varunder han på grund av fullmakt eller konstitutorial innehåft beställning på stat inom

sin tjänstegrad, dels i § 1 mom. 3, att för erhållande av löneförbättring fanjunkare finge, därest han under sin föregående tjänstetid uppnått mer än 3 tjänstår såsom sergeant, tillgodoräkna sig hela den överskjutande tiden. På grund av nu återopade föreskrifter bleve exempelvis en fanjunkare, som vid början av det år, då han med pension avginge ur tjänsten, innehaft sin fanjunkarbeställning allenast 8 år, men därför varit sergeant på stat i 7 år, berättigad att räkna 12 tjänstår och förty komma i åtnjutande av det i kungörelsen den 20 augusti 1919 för fanjunkare bestämda högsta pensionstillägget av 1,250 kronor.

I betänkandet den 14 februari 1919 hade de sakkunniga beträffande flertalet av de civilmilitära personalgrupper, vilka, oräknat eventuella enligt stat utgående ålderstillägg, åtnjöte enahanda avlöningsförmåner som militära beställningshavare i viss löneklass, föreslagit, att pensionsstilläggen måtte, under förutsättning av visst antal tjänstår i innehavande beställning, få utgå med det högsta belopp, som under liknande förutsättning föreslagits för motsvarande militära beställningshavare. Härvid hade de sakkunniga utgått därifrån, att ifrågavarande civilmilitära befattningshavare i regeln skulle vid pensionsålderns uppnående kunna i respektive beställning räkna fullt det antal tjänstår, som för den militära personalen av motsvarande tjänstegrad i allmänhet erfordrades för erhållande av högsta inom graden utgående tillfälliga löneförbättring. För övriga fall däremot, då vederbörande löntagare vid avgång ur tjänsten icke uppnått det stadgade antalet tjänstår i egen beställning, hade bestämmelser icke kunnat upptagas i förslaget till grunder för pensionsförbättringen. Anledningarna härtill hade varit två. Dels hade den tillfälliga löneförbättringen för ett flertal av de civilmilitära personalgrupperna, med anledning av gällande föreskrifter rörande den ordinarie avlöningen till ifrågavarande beställningshavare, icke kunnat lämpas efter det olika antal tjänstår, en var av dem uppnått, dels skedde ock beföringarna från den ena civilmilitära personalgruppen till den andra icke efter samma enkla regler, som gällde beträffande de militära beföringarna.

I de fall, som avsåges med det senare av de sakkunnigas ovan först omförmälda uttalanden i betänkandet den 14 februari 1919, hade de sakkunniga tänkt sig, att vid ifrågakommande framställning till riksdagen om pensionstillägg för viss civilmilitär beställningshavare hänsyn borde tagas, icke blott — såsom i statskontorets förslag skett — till det antal tjänstår, som fullgjorts i den beställning, från vilken avgång skedde, utan jämväl till tjänstår i lägre civilmilitär eller militär beställning, i den mån sådana tjänstår vore av beskaffenhet att bära i förevarande avseende räknas vederbörande till godo.

Med tillämpning av nu nämnda grundsats hade de sakkunniga undersökt, i vad mån tygverkmästaren Ahlberg borde för åtnjutande av pensionstillägg få tillgodoräkna sig de tjänstår i lägre civilmilitär beställning, vilka han intjänat före sin den 31 december 1911 erhållna befordran till tygverkmästare.

Av arméns pensionskassas i handlingarna intagna yttrande ävensom av en utav de sakkunniga från chefens för fortifikationen expedition införskaffad tjänsteförteckning rörande Ahlberg inhämtades, att Ahlberg vid fortifikationen innehaft beställningar på stat, dels under tiden från och med den 31 december 1903 till den 14 januari 1905 såsom tyghantverkare, dels ock under tiden från och med sistnämnda dag till den 31 december 1911 såsom verkmästare av andra klassen. Såväl den ena som den andra av sistnämnda två beställningar hade enligt de bestämmelser, som varit gällande medan beställningarna innehafts av Ahlberg, varit hänförlig till den civilmilitära tjänsteklass, vilken motsvarade sergeants grad. Vad vidare anginge den lön, som åtföljt vardera beställningen, hade densamma enligt de stater, vilka varit tillämpliga å Ahlberg, utgjort 900 kronor eller samma belopp som den lön, vilken alltifrån ingången av år 1904 utgått och ännu utginge till sergeant av första klassen. Det borde jämväl anmärkas, att Ahlberg under de tider, han varit tyghantverkare eller tygverkmästare av andra klassen, varit delägare i arméns pensionskassa med rätt till pension och fyllnadspension till lörens hela belopp eller 900 kronor, motsvarande till sergeant av första klassen från och med år 1904 utgående pension och fyllnadspension.

Vid nu anförda förhållanden ansåge de sakkunniga skäligt, att vid avlåtande till riksdagen av förslag rörande pensionstillägg för Ahlberg hänsyn toges jämväl till de tjänstår, utöver 3, varunder Ahlberg innehaft beställning såsom tyghantverkare eller såsom verkmästare av andra klassen, och att Ahlberg sålunda för erhållande av pensionstillägg finge, förutom de åtta tjänståren såsom tygverkmästare, av anställningstiden i förstnämnda beställningar tillgodoräknas tiden från och med den 1 januari 1907 till och med den 31 december 1911 eller 5 år.

På grund av vad sålunda anförts hemställde de sakkunniga, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att Ahlberg finge, under de i kungörelsen den 20 augusti 1919 angivna villkor, från och med månaden näst efter den, i vilken han efter uppnädd åldersgräns avginge från sin innehavande beställning såsom tygverkmästare vid fortifikationen, under sin återstående livstid uppbära pensionsförbättring med det av Ahlberg i ansökningsbegärda och av direktionen över arméns pensionskassa tillstyrkta belopp av 1,250 kronor för år räknat.

Med hänsyn till vad i ärendet sålunda förekommit, finner jag mig böra tillstyrka, att framställning göres hos riksdagen om beredande åt tygverkmästaren Ahlberg av förhöjning i de honom efter avgång från tjänsten tillkommande pensionsförmåner i enlighet med samma grunder, som gälla beträffande den av 1919 års riksdag åt viss personal vid armén beviljade pensionsförbättring. Av vad arméns och marinens avlöningssakkunniga i ämnet anført framgår, att, med tillämpning av nämnda grunder, pensionsförbättringen i förevarande fall bör bestämmas till 1,250 kronor för år räknat.

Jag får alltså hemställa, det täcktes Eders Kungl. Maj:t föreslå riksdagen medgiva,

att tygverkmästaren vid fortifikationen Carl August Emanuelsson Ahlberg må från och med månaden näst efter den, under vilken han efter uppnådd åldersgräns avgår från sin innehavande beställning, under sin återstående livstid uppbära pensionsförbättring till belopp av 1,250 kronor för år räknat, att åtnjutas i enlighet med bestämmelserna i kungörelsen den 20 augusti 1919 angående grunder för pensionsförbättring för viss personal vid armén och utgå från anslag, som för beredande av sådan pensionsförbättring beviljats eller kan komma att beviljas.»

Till denna, av statsrådets övriga ledamöter tillstyrkta hemställan täcktes Hans Maj:t Konungen lämna bifall; och skulle till riksdagen avlåtas proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Thomas Adlercreutz.
